

[Maigaard.]

på deling og konkurrence, og som havde en boglig-teoretisk overvægt. Det var real-eksamen, som holdt styr på dette system, som holdt det på plads. Nu er den væk. Byldemoderen er så at sige klemt ud, og der er skabt muligheder for fornyelse.

Der skal, hvad vi beklager, holdes prøve efter 9. klasse, men i forhold til den nuværende situation betegner selve denne prøve et fremskridt. Den er fælles for alle elever. Det er ikke længer muligt, at nogle kommer med den såkaldt fine realeksamen og andre med det af sære grunde mindre fine afgangsbetegnelse fra 9. klasse. Dernæst skal prøverne, såvel skriftlige som mundtlige, tilrettelægges på en ny måde, således at de kommer så nær som muligt til den daglige skolesituation, og endelig skal eleverne ikke indplaceres på 13-skalaen, på den trindelte himmelstige, som ingen dødelig er i stand til at administrere med fornuft; den afskaffes.

Der skal som nu gives karakterer i 8. og 9. klasse. Også det beklager vi, men vi understreger, at karaktererne skal gives regelmæssigt, hvilket vil sige 2 gange om året. Giver man dem hyppigere, beror det på lokale ønsker, ikke på lovgivningsmagtens krav. Disse karakterer skal som nævnt ikke gives efter 13-skalaen.

Dernæst vil jeg gerne pege på nogle pædagogiske fremskridt, som loven omfatter. Jeg vil især nævne to. Det er såvel for enkelt-elever som for hele klasser lykkedes at skabe større mulighed for en øget kontakt mellem skolen og det omliggende samfund. Det er vi meget glade for. Men ganske som udvalget stod tøvende over for den opgave, det var at give ideen om bedre kontakt mellem samfund og skole konkret form, på ganske samme måde vil mange lærere sikkert stå tøvende over for anvendelsen af disse bestemmelser. Men jeg er overbevist om, at man efterhånden vil lære at bruge dem og dermed skabe et rigere og mere varieret skolebillede.

Det er — det er det andet pædagogiske fremskridt, jeg vil fremdrage her — lykkedes at skabe muligheder for faglig integration, for læsning på tværs af faggrænserne i de mindre klasser. I de sidste tre år vi har diskuteret folkeskolereformen, har SF stedsde fremhævet ønsket om faglig integration for

mindre elevers vedkommende. Det er sket nu, og det er vi glade for.

Må jeg dernæst sige nogle ord om decentralisering. Skoledebatten har som bekendt andre skillelinjer end dem, vi kender fra det politiske liv. I skoledebatten skilles man på ting som obligatorisk eller ikke-obligatorisk undervisning, på karakterer og eksaminer, på deling og decentralisering. Disse skillelinjer deler tit partierne på en anden måde, end vi er vant til. SF har i skolediskussionen stedsde hørt til dem, der ønskede decentralisering. Vi er derfor glade for, at lokale afgørelser får større muligheder ved denne skolelov. Jeg fremhæver især den lokale afgørelse om enhedsskolens indførelse. Det forekommer mig langt mere sympatisk, at denne beslutning, som jo af mange opfattes som en meget central beslutning for deres børn, træffes lokalt, end at den træffes af folketinget.

Dernæst vil jeg gerne fremhæve de vejledende timeplaner. Der sker nu det, at det udtrykkelig understreges, at de vejledende timeplaner rent faktisk er vejledende. Det sker ved, at alternative muligheder påføres den vejledende timeplan. Jeg håber, at skolekommissionerne landet over vil bruge de muligheder, der ligger her. Det er skolekommissionerne og kun dem, der afgør, hvordan timeplanerne skal se ud. Det tilkommer hverken folketinget eller undervisningsministeren at bestemme timefordelingen. Det er skolekommissionerne, der med loven som udgangspunkt afgør disse spørgsmål. Der er så meget mere grund til at træffe denne afgørelse lokalt, som loven giver de kommunale myndigheder et større spillerum mellem det maksimale og det minimale antal timer, der skal undervises i.

Må jeg til sidst glæde mig over, at det lykkedes at komme uden om de forsøg, vi har set på at underminere den 9-årige undervisningspligt. Bestemmelserne i denne lov er noget ændrede i forhold til de bestemmelser, vi har, men deres effekt vil svare til den ordning, vi kender.

Jeg glæder mig ligeledes over, at vi indfører en maksimal gennemsnitlig klassekvotient; det er jo noget nyt. Skolevæsenernes gennemsnitlige klassekvotient må højst være 22. Denne bestemmelse hindrer, at sparebarbariet, som nok vil gå over landet nogle